

Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

1928.

LETO XXIV.

ŠTEV. 4. JULIJ — AVGUST

Vsebina:

Kam plove naša mladina? — Oratorij sv. Pavla v Turinu. — Misijonska poročila. — Med našimi izseljenci na Vestfalskem. — Praznovanje Marije Pom. kr. na Rakovniku. — Razno.

SLIKE: Kardinal Hlond. — Oita: Japončki v družici Savio Dominika. — Misijonarja na potovanju. — Lanska posvetitev salez. novomašnikov v baziliki Marije Pom. v Turinu. — Kip M. P. v Turinu, ki ga nosijo v procesiji 24. maja.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 6, 18 — 2. 8, 21 — 3. 1, 16 — 4. 5, 24 — 5. 7, 10 — 6. 2, 3 — 7. 9, 28 — 8. 4, 7 — 9. 8, 12 — 10. 1, 8 — 11. 3, 2 — 12. 6, 11 — 13. 4, 6 — 14. 8, 26 — 15. 9, 23 — 16. 2, 17 — 17. 4, 14 — 18. 9, 1 — 19. 1, 20 — 20. 5, 5 — 21. 6, 27 — 22. 2, 30 — 23. 4, 13 — 24. 8, 15 — 25. 2, 4 — 26. 7, 31 — 27. 1, 19 — 28. 4, 25 — 29. 3, 29 — 30. 7, 9 — 31. 8, 22.

V septembru: 1. 2, 18 — 2. 6, 2 — 3. 4, 26 — 4. 1, 28 — 5. 3, 16 — 6. 7, 22 — 7. 5, 11 — 8. 1, 23 — 9. 2, 8 — 10. 6, 14 — 11. 9, 17 — 12. 4, 3 — 13. 1, 10 — 14. 2, 29 — 15. 2, 5 — 16. 4, 24 — 17. 5, 30 — 18. 2, 19 — 19. 4, 9 — 20. 2, 24 — 21. 5, 4 — 22. 4, 13 — 23. 7, 21 — 24. 9, 25 — 25. 8, 12 — 26. 9, 6 — 27. 6, 15 — 28. 2, 7 — 29. 1, 1 — 30. 5, 20 — 31. 7, 27.

Novi častilci in častilke:

14. 8, 26. Čebulj Jozefa — Jurčak Marija — Štante Frančiška — Rušer Barbara — Fujo Terezija — Kralj Jožef — Cerar Frančiška — Oblak Ivana — Jesetin Antonija.

Umrli sotrudniki in sotrudnice.

Č. g. Avšič Martin, spiritual v Mariboru — Okoliš Ivanka, Nadlesk — Korenjak Martin, Dramlje — Romih Ana, Blanca — Škraber Terezija, Griže pri Celju — Zadnik Ivana, Vrh. — Petraš Marija, Podkoren — Kristan Marija, Selo. — Blagi sotrudniki in sotrudnice naj se jih spomnijo v molitvi.

Imamo še v zalogi sledeče knjige domače izdaje:

Don Bosco. — Zelo zanimiv življenjepis ustanovnika salez. družbe. Življenje je prepleteno s premnogimi čudežnimi dogodki, ki kažejo, kako zelo je podpirala don Bosca božja previdnost. — Stane brez poštne Din 10, s poštino Din 11.

Vzor Mladine. — Med don Boscovimi gojenci je eden, za katerega se zanima tudi sv. cerkev in upamo, da ga bomo kmalu častili na oltarju. To je 16 letni Dominik Savio. Vzor mladine podaja njegovo življenje, ki je pred vsem namenjeno mladini. — Stane brez pošt. Din 8, s poštino Din 9.

Sv. Frančišek Saleški. — Podaja življenje in delovanje tega velikega svetnika. Stane Din 8, s poštino Din 9.

Zveza ljubezni z devetimi službami. Stane z zlato obrezo 13 Din, z rdečo 8 Din.

Lepo vedenje, ki v enajstih poglavjih podaja vsa bolj važna pravila, ki jih zahteva olikano vedenje. — Knjižica stane 3.50 Din (po pošti 4 Din) in se dobi edinole pri „Vodstvu Salezijanskega sotrudstva na Rakovniku v Ljubljani.“ — Vsakemu naročniku se s knjižico vred pošlje položnica za pošiljatev denarja.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Kam plove naša mladina?

Mladina je cvet národa. Kakršna mladina, taka bo narodova bodočnost: Kako zelo so se motili tisti, kí so v preteklosti mladino prezirali kot brezpomembno in nevredno uvaževanja. Naši časi in razmere so dozoreli iz nekdanje mladine, tako bodo tudi novi časi in nove razmere dozorevali iz današnje. Ni težko biti prerok bodočnosti. S paznim očesom zasledujemo delo in nedelo, gibanje in snovanje mladine, in dobili bomo verno sliko bodočnosti. Tega se danes zavedajo vsi resni vzgojitelji, vsi pravi ljubitelji národa in države, zavedajo se tega uvidevni starši, kí gledajo s skrbnim očesom v prihodnost.

Dandanes čujemo splošno tožbo, da mladina propada, zlasti duševno. Vedno bolj izgublja na resnosti in temeljitosti v pojmovanju življenskih dolžnosti. Današnja mladina živi iz dneva v dan, misli malo ali nič na bodočnost, vdaja se trenutnemu uživanju in hrepeni le po dnevnih senzacijah. Seveda ne velja to toliko za deželo, kjer so, vsaj na splošno, razmere v tem oziru iz mnogih razlogov precej boljše, pač pa velja to v polnem obsegu za mesta in trge, kjer mladina obiskuje srednje in višje šole, se uči kake obrti ali se kakorkoli pripravlja za bodoči poklic.

Kako upravičene so vedno hujše pritožbe, da je mladina izgubila smisel za vestnost in požrtvovalnost v spolnjevanju svojih dolžnosti, kažejo zlasti slabi uspehi na šolah. Vzgojitelji tožijo, kako mladina trati svoje duševne in telesne moči, kako malo idealizma je v njej in kako fatalno drvi v propad. Mnoge navdajajo prav resne skrbi, kaj bo, ako se ne obrne na boljše.

Veliko se je že razpravljalo o teh žalostnih pojavih in o njihovih vzrokih, daljnih in

bližnjih, toda se je li kdo dotaknil pravega jedra? Mislimo, da ne. Vsak navaja vzroke s svojega stališča, a do korenine poseže malokdo. Mnogim manjka tudi poguma za to.

Glavni cilj salezijanske družbe in sal. sodelništva je vzgoja mladine. Ne bo odveč, ako tudi naše glasilo posveti skromen kotiček temu vprašanju. Saj je med našimi sodelniki mnogo vzgojiteljev, kí ljubijo mladino z iskreno, odkritosrčno ljubeznijo, kí s krvavečim srcem gledajo, kako plove v propad.

* * *

Vzrokov sedanjih nezdravih razmer med mladino je mnogo. Različni so v različnih slučajih. Pri nekaterih se več takih vzrokov združuje v eno in tedaj so posledice tem hujše. Vendar je nekaj temeljnih, splošnih vzrokov, kí se posamezno ali združeno ponavljajo skoro povsod. Te vzroke hočemo tu navesti s tisto objektivnostjo, kí nam jo narekuje ljubezen do mladine.

* * *

Mnogo zla povzroča čestokrat pri naši mladini pomanjkljiva vzgoja v družini. Oče ne utegne pečati se z vzgojo svojih otrok, mati pa je mogoče premehka in nesposobna za resno vzgojo. Otrok sliši in vidi v družini mnogo slabega; čisto manjka medsebojnega spoštovanja, na dnevnem redu so prepiri, sumničenja, nesoglasja, needinost v najvažnejših vprašanjih. Tak otrok postaja polagoma trmoglav, samosvoj, nepokoren. Vda se pohajkovanju, njegov dom je na ulici, trgu, njegovo okolje so slabi in morda že pokvarjeni tovariši. Domov hodi le jest in spat. Starši se za to ne zmenijo mnogo, dovolijo mu vse, uklonijo se vsaki njegovi zahtevi,

misleč: se bo že poboljšal, ko bo prišel bolj k pameti, ne vedo pa, da kamor se drevesce nagnje, tako bo rastlo tudi drevo. Kadar tak otrok doraste, se šele pokažejo v popolni meri slabe posledice take pomanjkljive vzgoje v prvih letih. Nihče nimá več nad njim oblasti, ne pomaga nobena kazen, nobeno pretenje. Mladostnik, ki je bil v otročjih letih slabo vzgojen, nimá resne volje, ni zmožen kljubovati resnim nevarnostim kritične dobe in podleže sebi v pogubo, staršem v žalost. Kakšna bodočnost se obeta takemu nevzgojenemu slabiču? Čestokrat prav žalostna. Upravičen se nam zdi klic: Ako hočemo imeti boljšo mladino, preobrazimo naše družine, vrnimo staršem zavest, da so oni prvi kovači otrokove sreče in da se vzgojno delo prične že v nežnih njegovih letih.

Splošno danes opažamo, da se mladina vse preveč vdaja športu. Kako je soditi o tej zadevi? Šport je telesu potreben, ker ga krepi in utrjuje, a le v zdravem telesu prebiva zdrava duša. Napačno bi bilo odrekati otroku, zlasti pa mladostniku, pravico do prostega gibanja v prirodi in do zmerne športa. Toda enostransko in pretirano gojenje športa je prepogostokrat naravnost usodno. Šport, kakor ga danes nekateri gojijo, ne more roditi dobrih sadov. Koliko je zlasti po mestih doraščajoče mladine, ki ji ne roji drugega po glavi nego šport. Vršenje svojih dolžnosti jim je povsem postranska stvar. Enostransko, pretirano gojenje športa kvari duha, rodi posirovelost, ubija idealizem in pospešuje razvoj animalične strani v mladostniku. Tak mladenič ob uri preizkušnje pade in obtiči v nravnih nižinah, iz katerih se bo težko izkopal. Ali je kaj čudnega, če tak fant zapravi svojo mladost in se mu obeta temná bodočnost? Med fizično in duševno vzgojo mora vladati harmonija, le iz te harmonije bo izšel iz mladostnika cel človek, ki bo kos visokim življenskim nalogam.

Nadalje se mladina danes vse preveč zanima za dnevno časopisje, za strankarske boje. Poudariti je treba, da časopisi niso pisani za mladino, pač pa za odrasle ljudi. Ako

pa jih dan na dan požira nežna mladina, se ne smemo čuditi, če gineva pri njej zanimanje za učenje in delo. Neprestano hlastanje po časopisnih novicah, ki so često v pravo spotiko, ubija v mladostniku smisel za vse vzvišeno in plemenito. Kako bridko moramo obžalovati, da se danes že v nežnih srcih vriva strankarska strast, srd, sovraštvo in mržnja do tistih, ki so nasprotnega mnenja. Ali je čudno, če pri tem izgine smisel za resno pojmovanje življenja? Vrnimo mladini zanimanje za to, kar je zanjo primerno in utihnila bodo tožbe, ki se sedaj tako upravičeno ponavljajo od vseh strani!

Eden izmed najvažnejših vzrokov propadanja današnje mladine pa je brezdomno slabo čtivo in pohujšljive, mladini neprimerne kinopredstave. Kako porazno vpliva slabo čtivo na mladostnika, se ne da z besedo povedati. Tako čtivo vpliva na duše kakor morfij ali kokain na fizični ustroj telesa. Kakor morfinist in kokainist ubije lastno telo prevaran od trenutnega užitka in omame, tako tudi mladostnik ubije svojo dušo s čitanjem pohujšljivih spisov vseh vrst. Ni čuda če v takem mladostniku, pa naj si bo fant ali dekle, gineva smisel za resno delo, izvrševanje svojih dolžnosti, za pripravo na bodoči poklic. Danes ima mladina dostop do najslabših knjig, če ne po ravnem potu pa po ovinkih. In to je kuga sedanjega časa, vir nešteti izgubljenih eksistenc.

Upoštevati moramo pri tem tudi dejstvo, da se danes goji literatura le za odrasle, zrele ljudi, a daje se skoro izključno mladini v roke. Ta nedostatek, ta nelogičnost je rodila že mnogo zla. Kako velika škoda je za naše bodoče pokolenje, da se je popolnoma in skoro brezobzirno opustilo mladinsko stališče v leposlovju!

K temu lahko dodamo še glediške predstave, ki so često take, da morejo škodovati tudi odraslemu, zrelemu človeku. Kako pogubno morajo vplivati šele na srce, čuvstvo in domišljijo mladega človeka! Da je danes mladini dovoljen dostop do vseh še tako opolzkih predstav, je za njo velika nesreča.

Kaj naj rečemo o kinopredstavah? Upravičena je trditev, da so često poglavitni vzrok propadanje naše mladine. V srce se mora zasmiliti naš mladostni naraščaj, ki ga take predstave tako žalostno ubijajo in kvarijo. Mnogokje iščemo vzrokov propasti naše mladine, a jo imamo pred očmi. Vse kar kvari današnjo družbo, jo zavaja na pota nedovoljenega uživanja, kvari in zavaja na slaba pota tudi našo mladino.

Priznati pa moramo, da si glede te točke more napraviti povsem pravo sodbo edinole kdor prizna nadnaravnorednost človeške duše, in odgovornost, ki jo imamo pred Bogom, večnim sodnikom, za svoje misli, čuvstva in dejanja. Ako ni odgovornosti pred Bogom, zakaj bi si človek odrekel temu, kar ugaja čutnosti in poželjivosti? Vsi naravni razlogi, ki se v tem oziru navajajo, ne držijo, ker jim manjka višje sankcije. Izven Boga ne najdemo trdnega, neomajnega razloga za samozatajevanje.

Poglavitni notranji vzrok propadanja sodobne mladine pa je ginevanje verskega prepričanja in resničnega, globokega verskega doživljanja. Mnogi na žalost odklanjajo versko vzgojo, nadomestiti jo hočejo z neko prirodno, pravno vzgojo, ki pa nima temelja, visi v zraku in nikakor ne more, vsaj vobče, roditi trajnih sadov. Slabo pozna mladino, kdor misli, da se dajo verski temelji vzgoje nado-

mestiti z drugimi. Vzemite cvetlici solnce in vzeli ste ji življenje. Tako: vzemite mladostniku vero v Boga, zavest odgovornosti pred Bogom, pa ste mu utrli pot v prepad. Ta resnica se ne da spraviti s sveta z nobeno ironično gesto, z nobenim zavestnim ali nezavestnim podcenjevanjem verskega momenta v vzgoji. Izkušnja bridko potrjuje resničnost te trditve.

Kardinal Hlond.

Za pravo, trdno vzgojo pa ne zado-
stuje medlo versko
čuvstvovanje, kakr-
šno se često danes
propagira celo med
onimi, ki pripoznajo
potrebo vere; za to
je potrebna vera v
vsej svoji konkret-
nosti, kakor jo uči
sv. katoliška cerkev.
Moti se kdor misli,
da more obvarovati
mladostnika golo
versko čuvstvova-
nje; ne: mladostniku
je neobhodno po-
trebna molitev, sv.
spoved, sv. obhajilo,
spolnjevanje ne sa-
mo božjih, ampak
tudi cerkvenih zapo-
vedi. To je bila od
nekdanj podlaga in
je še danes. Velika
škoda, da se to tako
malo poudarja v kro-
gih, ki se pečajo z
mladinsko vzgojo.

Zdi se, kakor da bi se celo dobro misleči bali jasno in neprikrito pripoznati, da brez molitve, brez sredstev milosti božje, kakor je sv. spoved in sv. obhajilo, ni mogoče dobra vzgoja mladostnika. To je pot. Kdor je išče drugod, bo blodil sam in še drugi za njim.

Vrnite mladini pravi verski idealizem, kakor so ga gojili nešteti mladeniči, ki so

ohranili tudi v najburnejši dobi svojega življenja čisto srce in jasno zavest o svojih življenjskih dolžnostih, ki so često pristopili k mizi Gospodovi ter vsak dan dvigali svoje

srce k Bogu v ponižni molitvi, pa bomo doživeli pravi prerod naše mladine, ki bo postala zarja boljše, srečnejše bodočnosti. Druge poti ni.

Oratorij sv. Pavla v Turinu.

Bilo je v maju l. 1918. Med vrtovi in travniki turinskega predmestja sv. Pavla sta se sprehajala dva salezijanska duhovnika, da bi se nasrkala svežega zraka in se odpočila po trudapolnem delu.

Eden izmed njiju se ozre po prijazni okolici in pravi: kako lep praznični oratorij bi se dal tukaj napraviti!

Ni še izgovoril teh besed, kar se oglasi izza vogla neke hiše hripavi glasovi predmestnih paglavcev, ki so z zategnjenimi kvâ, kvâ izražali duhovnikoma svojo razposajenost in mržnjo, navada, ki je bila tedaj po Italiji zlasti med mestno sodrgo še močno razširjena.

Tedaj odvrne drugi izmed duhovnikov: Si, proprio *qua* verremo, proprio *qua*! To se pravi: Da, prav semkaj pridemo prav semkaj. Beseda *qua* (kva) ima namreč dvojni pomen: zaničljivo posnemanje krokarjevega krakanja in to, kar izražamo s slovensko besedo: semkaj.

Ta dva duhovnika sta bila vlč. g. Rinaldi, sedanji vrhovni predstojnik salezijanske družbe in vlč. g. Ricaldone, sedanji vrhovni prefekt in duša vsega našega gibanja in salezijanske ekspanzivnosti na vseh toriščih dobrodelnega udejstvovanja.

Nekaj dni po tem dogodku je velika

dobrotnica salezijanskih naprav grofica Te-rezija Rebaudengo-Ceriano darovala znatno vsoto denarja z namenom, da bi se v predmestju sv. Pavla zgradil dom, kjer bi našlo zavetje toliko pohajkujoče mladine v tem ogroženem delu turinskega mesta.

Salezijanci so se lotili dela z vso vnemo in s popolnim umevanjem položaja. Kupili so 17.000 m² zemlje in dne 8. decembra istega leta je bil praznični oratorij odprt. Mladina ga je začela posecati v vedno večjem številu. Polagoma so močno razširili poslopje primerno vedno naraščajočim potrebam ter na-pослед zgradili krasno cerkev *Jezusa Mladeniča*, ki je bila posvečena pred dobrimi tremi leti.

Sedaj pohaja ta oratorij nad štiri tisoč oseb. Ima oddelke za manjše dečke, za odrasle mladeniče in za družinske očete. Poseben, ločen oddelek je določen za matere tistih otrok, ki pohajajo oratorij. Vse je vzorno organizirano. Razvilo se je ogromno delo, ki rodi najlepše sadove, in je dalo predmestju sv. Pavla popolnoma novo lice. Tam kjer se je pred desetimi leti glasil še sovražni kvâ, kvâ, se glasi sedaj lepi krščanski pozdrav: Hvaljen Jezus.

Salezijanski zavod na Rakovniku sprejema v konvikt dijake, ki obiskujejo javno gimnazijo. Gojenci imajo v zavodu vso oskrbo, kakor tudi brezplačne instrukcije. Mesečnina je primerno znižana. Za informacije se je obrniti na vodstvo Sal. zavoda na Rakovniku Ljubljana.

Salezijanski zavod v Veržeu sprejema v notranjo nižjo gimnazijo zdrave, nadarjene fante v starosti od 14 do 22 leta, ki imajo namen posvetiti se redovnemu poklicu v salezijanski družbi v domovini ali v misijonih. Za tozadevne pogoje se je obrniti na vodstvo Sal. zavoda v Veržeu p. Križevci pri Ljutomeru.

MISIJONSKA POROČILA.

SALEZIJANSKI MISIJONARJI NA JAPONSKEM.

Na Japonskem je delovalo doslej primeroma pičlo število misijonarjev. Nekdaj je krščanstvo lepo cvetelo v tej deželi vzhajajočega solnca, toda zadivjala je nevihta krvavega preganjanja, ki je v prejšnjih stoletjih popolnoma zatrla misijonsko delovanje ter kristjane skrčilo na prav neznatno število.

Odkar pa je na Japonskem zasijala prostost tudi katoliškemu misijonarju, se je število misijonarjev množilo od leta do leta; vendar je njihovo število še danes prav neznatno v primeri z obširnostjo te bogate in napredne dežele.

Pred dvema letoma se je tudi salezijanskim misijonarjem odprla pot na Japonsko. Dne 8. februarja 1. 1926. so se izkrcali v tej deželi prvi naši misijonarji, katerim je načeloval salezijanec vlč. g. Vincenc Cimatti, mož blagega srca, velikih zmožnosti, virtuos na klavir in harmonij ter priznan komponist.

Prvo leto so naši misijonarji porabili za proučevanje razmer v novem kraju in za to, da so se vsaj za silo naučili težkega japonskega jezika. Po enem letu priprave pa so otvorili tri misijonske postaje in sicer *Miyazaki*, *Nakatsu* in *Oita*.

O prvih poizkusih delovanja je g. Cimatti poslal vrh. predstojniku naše družbe zanimivo poročilo, iz katerega podamo našim čitateljem najvažnejše točke.

„Svojemu delovanju smo določili sledeči program:

1. Stopiti v stik s kristjani, spoznati jih in jih po možnosti organizirati.
2. Seznaniti kristjane z našimi napravami.
3. Približati se tudi poganom, zlasti poganski mladini, po kateri bomo dosegli dostop tudi v poganske družine.

Provinca *Oita* in *Miyazaki* štejeta nad dva milijona prebivalcev, med njimi živi le kakih 400 katoličanov. Večinoma so potomci nekdanjih kristjanov v Nagasaki. (Glej o tem opis Sal. vestnika 1. 1926. št. 4.) Le nekaj je novih izpreobrnjencev iz poganstva ali protestantizma. Doslej niso imeli nobene zveze s katoliškimi misijonarji, zato je njihova vera precej omahljiva.

Zavzeti smo se morali pred vsem za te ovčice Gospodove. Oznanjali smo jim božjo besedo;

dali jim priložnost za prejem svetih zakramentov ter jih skušali organizirati tudi za propagandno delo med pogani in med mlačnimi kristjani samimi. V ta namen smo jih obiskovali na domu, jim razpošiljali pisma, razdeljevali dobre knjige in spise. Zlasti smo med njimi širili pobožnost do Srca Jezusovega in Matere božje.

Posebno skrb smo posvečali organizacijam, pred vsem med mladino, ki vzbuja najboljše nade. V *Miyazaki* smo ustanovili družbo sv. Alojzija, družbo, ki ima namen skrbeti za cerkvene obrede in pevski zbor. Upamo, da se bodo med člani teh organizacij razvili naši bodoči poklici za duhovski in redovniški stan.

Organizirali smo tudi družinske očete in matere, ustanovili smo žensko zvezo Marije Pomočnice in mladeniški krožek čast. Janeza Bosca.

Vse te organizacije imajo tedenske ali mesečne sestanke, da se tako poglobi verska izobrazba njihovih članov. Ti sestanki rodijo res prav lepe sadove in člani se jih prav marljivo udeležujejo.

Nimamo še lastnih izvežbanih katehetov, japonski jezik le za silo lomimo, toda delo nam gre kljub temu še precej uspešno izpod rok. Imamo dobre prijatelje, ki nam radi pomagajo, zlasti kadar potujemo po oddaljenih krajih, da obiščemo vsepovsod raztresene kristjane ter jim damo priliko prisostvovati sv. maši, prejeti sv. zakramente in poslušati božjo besedo.

Nimamo še glediške dvorane, toda kljub temu prirejamo večkrat skromne prireditve, ki privabijo lepo število gledalcev. Predavanja s projekcijami, glediške igrice, godba, petje, vse nam služi, da si pridobimo naklonjenost prebivalstva in s tem tudi vpliv na njihove duše.

Imamo tudi majho igrišče, ki je nastalo iz prejšnjega vrta. Tu skačejo in se zabavajo naši malčki, ki jih zbiramo ob nedeljah in praznikih ter tako skušamo v malem posnemati naše velike praznične oratorije.

Tudi s salezijanskimi napravami smo že seznanili ne samo tukajšnje kristjane ampak tudi pogane. V propagandne namene smo širili majhne letake, delili svetinje Marije Pomočnice, po časopisih objavljali kratke članke ter tako skušali vzbujati v javnosti zanimanje za naše naprave, širiti pobožnost do Marije Pomočnice in tako utirati pot našemu misijonskemu delovanju.

Oita: Japončki v družbi Savio Dominika.

Na praznik sv. Frančiška Saleškega smo povabili tukajšnje časnikarje — poganske seveda, ker katoliških tu ni. Ob tej priliki so naši gostje slišali marsikaj lepega o sv. Frančišku in o naših napravah. Bili so zelo zadovoljni in izjavili so, da nam stavijo drage volje na razpolago predale svojih časopisov.

Ob obletnici smrti čast. Janeza Bosca smo razposlali drobno knjižico z njegovim življenjepisom, ki je prvi tiskan v japonskem jeziku. Številne zahvale, ki smo jih prejeli, nam pričajo, kako prijeten in dobrodošel jim je bil ta dar in kako veliko si mnogi obetajo za bodočnost od naših ustanov.

Prav nenavaden način propagande, ki smo se ga doslej pogosto posluževali, so glasbeni koncerti. Na program imamo navadno petje in koncertne komade za klavir in harmonij. Doslej smo priredili 25 takih koncertov in sicer v javnih gledališčih ali dvoranah, šolah, pa tudi na prostem. Japonci izredno ljubijo glasbo, zato je bila vselej udeležba velika. Poleg glasbe so slišali tudi besedo o Bogu, o Materi božji, o čast.

Janezu Boscu.

Organizirali smo tudi stike s pogani. Vse kar smo storili za kristjane smo skušali nuditi tudi poganom, kolikor so nam razmere dopuščale. Da si pridobimo vpliv med njimi, smo otvorili oratorij v *Oita* in *Nakatsu*, kjer je prebivalstvo skoro izključno pogansko.

Ta dva oratorija prav zadovoljivo uspevata bodisi glede števila fantov, ki ga obiskujejo, bodisi glede simpatije, ki jo starši kažejo našemu delu. Nekateri so celo dovolili svojim sinovom, da se smejo udeležiti verskega pouka, hoditi v cerkev, moliti in peti z maloštevilnimi kristjani.

V *Oiti* smo ustanovili društvo Savio Dominik samih poganskih dečkov, ki imajo namen buditi po družinah in pri tovariših zanimanje za naš misijon.

V *Nakatsu* smo ustanovili filharmonično društvo, ki bo kmalu začelo z javnimi nastopi; tako bomo zbudili zanimanje in simpatije za naš oratorij.

Koliko sadov prinaša vse to za duše? Bog jih vidi in tehta. Nam se zdi, da se krščansko življenje polagoma dviga... Na to kaže vedno pogostejše prejetanje sv. zakramentov. Število obhajil gre na tisoče... Jezus je gotovo vesel tega pokreta. V prvem delavnem letu samo krstili 20 odraslih poganov in 19 otrok. Misijskar na Japonskem za sedaj še ne lovi v mrežo, ampak s trnkrom. Pripravljen mora biti tudi, da je ves njegov trud zastonj.

RAZVOJ SALEZ. DELOVANJA V INDIJI.

(Poročilo sal. misijonarja K. Mlekuža).

Naj te kratke črtice o salezijanskem delovanju v Indiji pomnožijo v dragih sobratih ljubezen in navdušenje, za našo družbo in naj podnetijo dobre sotrudnike in dobrotnike sale-

zijanskih naprav, da ne odnehajo od svojega blagodejnega delovanja, ampak da ga pomnožijo in vztrajajo v njem.

PRVI SALEZIJANCI V INDIJI.

Leta 1905. je zaprosil Msgr. Ribeiro De Castro, škof v Mylapore pri Madras-u, vrhovnega predstojnika salezijanske družbe Mihaela Rua, da bi poslal nekaj salezijancev v njegovo škofijo in ponudil takoj precej obširno misijonsko ozemlje s središčem v Tanjore (Tandžor) v južni Indiji. Mihael Rua je ponudbo sprejel in 8. januarja 1906. so prvi sinovi čast. Janeza Bosca stopili na indijska tla, da sprejmejo v oskrbo omenjeno misijonsko okrožje.

Tanjore je precej veliko in čedno mesto, ki šteje okrog 70.000 prebivalcev. Katoliška župnija obsega poleg mesta še 40 vasi skupno z 200.000 prebivalci približno. Ko so salezijanci prevzeli to obširno župnijo, je štela okrog 4000 katoličanov.

Novi misijonarji kot verni sinovi čast. Janeza Bosca so se takoj zavzeli za revne sirote in ustanovili sirotišče, v katero radi pomanjkanja prostora niso mogli sprejeti več kot 30 gojencev. Že v nastopnem letu so morali povečati poslopje, kateremu so se pridružile zasilne kolibe za obrtno šolo, kjer so se gojenci učili pod vodstvom dobrih mojstrov v mizarstvu in tkalstvu, edini obrti, ki moreta tu uspevati. Število gojencev je vedno bolj rastlo in letos jih je 105. Z naraščajočim številom gojencev je bilo treba povečati zavod in delavnice; a to je bilo zelo težavno, ker je primanjkovalo sredstev. Zidava popolnoma modernih delavnic se je pričela l. 1926. in letos je bila dovršena. Ob svojem prihodu so prevzeli salezijanci tudi župnijsko srednjo šolo, ki je pod njihovim vodstvom izvrstno uspevala in je častno tekmovala s protestantsko. Salezijanci so imeli celo 6 poklicev med domačini: dva duhovnika, ki že dalj časa pomagata pri pastirovanju, dva klerika in dva sobrata lajika. Danes šteje obširna župnija Tanjore okrog 12.000 katoličanov.

L. 1909. so prevzeli salezijanci vodstvo škofijskega sirotišča v Mylapore, ki je imelo takrat komaj 34 gojencev. Radi pomanjkanja prostora do l. 1913. ni bilo mogoče sprejeti več kot 75 gojencev. V tem letu se je povečalo poslopje in število gojencev se je dvignilo na 150 in v zadnjih letih je presegalo 200. Vendar se tukaj salezijansko delovanje ni moglo razvijati,

ker so bili salezijanci zaposleni v tem zavodu le najemniki, v vsem odvisni od škofijske uprave. Zato so predstojniki želeli ustanoviti popolnoma neodvisen zavod bodisi sirotišče ali obrtno šolo, da bi mogli razviti vsestransko salezijansko delovanje.

ASSAM.

Cerkvena in politična provinca Assam se imenuje po rodu Ahom (Assom), ki je nekdaj prebival v zgornji dolini reke Brahmaputra, čeprav obsega več drugih sosednjih pokrajin. Do l. 1849. je spadala dolina reke Brahmaputra v cerkvenem oziru pod bengalski apostoski vikarijat, katerega sedež je bil v Kalkuti, vendar noben misijonar še ni prodrli tjakaj. L. 1846. je bil povzdignjen Tibet v samostojen apostoski vikarijat in poverjen misijonarjem pariškega misijonskega semenišča. Novi misijonarji so sklenili prodirati v Tibet iz Indije in sicer skozi assamsko dolino, zato je bil Assam priklopljen l. 1850. tibetanskemu vikarijatu. Tu se prične zgodovina Assama kot samostojne misijonske province.

Francoski misijonarji, katerih cilj je bil Tibet, niso razvili svojega delovanja v Assamu. L. 1854. sta bila umorjena že na Tibetu dva njihova misijonarja; tedaj so predstojniki pariškega misijonskega zavoda, videč, da je nemogoče prodreti iz te strani v Tibet, odklonili Assam, ki je prišel l. 1857. zopet pod bengalski vikarijat.

Že l. 1855. so prišli v Indijo prvi misijonarji milanskega misijonskega zavoda, katerim je bil poverjen misijon v Krishnagar-ju in okolici v popolni odvisnosti od bengalskega vikarijata. L. 1870. v času vatikanskega cerkvenega zbora so indijski cerkveni dostojanstveniki uredili cerkvene zadeve v Indiji in sklenili, da se Osrednja Bengalija povzdigne v samostojno apostolsko prefekturo in da se ji priklopi tudi Assam in Bhutan. Radi pomanjkanja osebja je bil poslan v assamsko dolino en sam misijonar, katerega delovanje se je omejilo na oskrbo katoliških naseljencev. V 18 tih letih svojega delovanja je sezidal prvo cerkvico v Gauhati in malo hišico v Shillong-u, ki je glavno mesto assamske province.

APOSTOLSKA PREFEKTURA ASSAM.

Assam je bil povzdignjen 18. nov. 1889. v samostojno apostolsko prefekturo in poverjen mladi kongregaciji nemških salvatorjancev. Nova prefektura je obsegala poleg politične province,

katere južni del (dolina reke Surma) je spadal do tedaj pod vzhodno-bengalski vikarijat s sedežem v Dacca, tudi Bhutan in kneževino Manipur. Assam obsega približno 75.000 km² L. 1870. je imel okrog 5 milijonov prebivalcev; sedaj jih ima okrog devet.

Salvatorjanci so takoj pričeli z delovanjem in ker je bil Shillong prestolica province, so tam osredotočili svoje delovanje in pričeli izpreobražati rod Khasi. V 25 letih svojega delovanja so postavili 7 cerkvâ in 20 kapelic. Otvorili so 5 malih sirotišč in mnogo ljudskih šol. Ko so bili l. 1915. izgnani od angleške vlade, je bilo v Assamu 5000 katoličanov in 1700 katehumenov.

Po izgnanju nemških misijonarjev so protestantje namenili planiti po lastnini katoliškega misijona in jo zapleniti, a pravočasno je poslal nadškof iz Kalkute nekoliko misijonarjev, da bi oskrbovali misijón do kónca vojne. Ker pa pó vojni ni bilo dovoljeno nemškim misijonarjem naseliti se v angleških kolonijah, je sv. stolica poverila v juliju 1921. assamsko prefekturo salezijancem.

SALEZIJANCI V ASSAMU.

Dne 13. jan. 1922. je dospelo prvo krdelce, 11 misijonarjev: 6 duhovnikov in 5 laikov v Shillong in 23. nov. istega leta še štirje misijonarji. Tedaj so prevzeli vse misijonske postaje. S svetim navdušenjem so se lotili dela in začeli urejevati zapuščene in na pol podrte misijonske domove. Istočasno se je odprla v Shillong-u obrtna šola z mizarskim, čevlarskim in krojaškim oddelkom, katerim sta se pridružila pozneje še tiskarski in ključavničarski odderek. L. 1925. je bila prenovljena in povečana cerkva v Gauhati in l. 1926. sta bili dovršeni dve novi cerkvici, katere je msgr. Mathias, apostolski prefekt, slovesno blagoslovil meseca januarja istega leta. V tem letu je bila tudi prenovljena župnijska cerkev v Shillongu, ki je bila radi čestih potresnih sunkov zelo poškodovana.

L. 1923. so dospeli iz Evrope prvi novinci, ki so bili za silo nastanjeni v misijonskih poslopih; medtem pa se je začelo z zidavo novega poslopja za noviciját, katerega prvi del je bil slovesno blagoslovljen l. maja 1925. in drugi dve leti pozneje. Sedaj se v tem obširnem in lepem poslopiju s čedno cerkvico nahaja noviciját, v katerega prispe vsako leto do 12 novincev iz misijonskega zavoda v Ivreji. Letos je med njimi tudi prvi domačin. Tu je modroslovje in

bogoslovje, ki bo dal letos prva dva duhovnika.

Tudi za mladino je bilo treba skrbeti z otvoritvijo sirotišč, ki so ostala zapuščina nemških redovnic l. 1916. Pri tem so misijonarjem pomagale Hčere Marije Pomočnice, ki so otvorile dve sirotišči. Deško sirotišče v Shillong-u je dobilo letos novo poslopje in nova obširna delavnica za mizarje in ključavničarje, opremljena z modernimi stroji, bo v kratkem dovršena. Tudi v Gauhati-ju je bilo letos dovršeno novo poslopje za deško sirotišče, katerega namen je vzgojiti dobrih katehistov.

V preteklem letu sta bili postavljeni v okólici Shillong-a dve novi cerkvici in ena prenovljena. Sedaj se pripravljata dve drugi cerkvi, katerih ena bo nekako svetišče Marije Pomočnice v zahvalo za neštete milosti, s katerimi podpira delovanje misijonarjev.

Tudi število kristjanov je zelo naraslo. Letos šteje assamska apostolska prefektura 11.780 katoličanov in 12 cerkva.

INDIJSKA SALEZIJSKA PROVINCA.

L. 1924. so predstojniki salezijanske družbe ustanovili v Indiji redovno provinco, katere predstojnik je msgr. Mathias. Na ta način so prišle pod njegovo vodstvo tudi ustanove v južni Indiji. Pod njegovim vodstvom se je obrtna šola v Tanjore lepo razvila in dobila tudi tiskarno in novo poslopje, ki je bilo otvorjeno v januarju t. l. v prisotnosti ministra industrije.

Tem ustanovam se je pridružila l. 1925. katoliška tiskarna v Kalkuti, ki je največja katoliška tiskarna v Vzhodni Indiji in pa stolna župnija; na ta način se je uresničil don Boscov sen, v katerem je videl svoje sinove v Kalkuti.

LETO 1928.

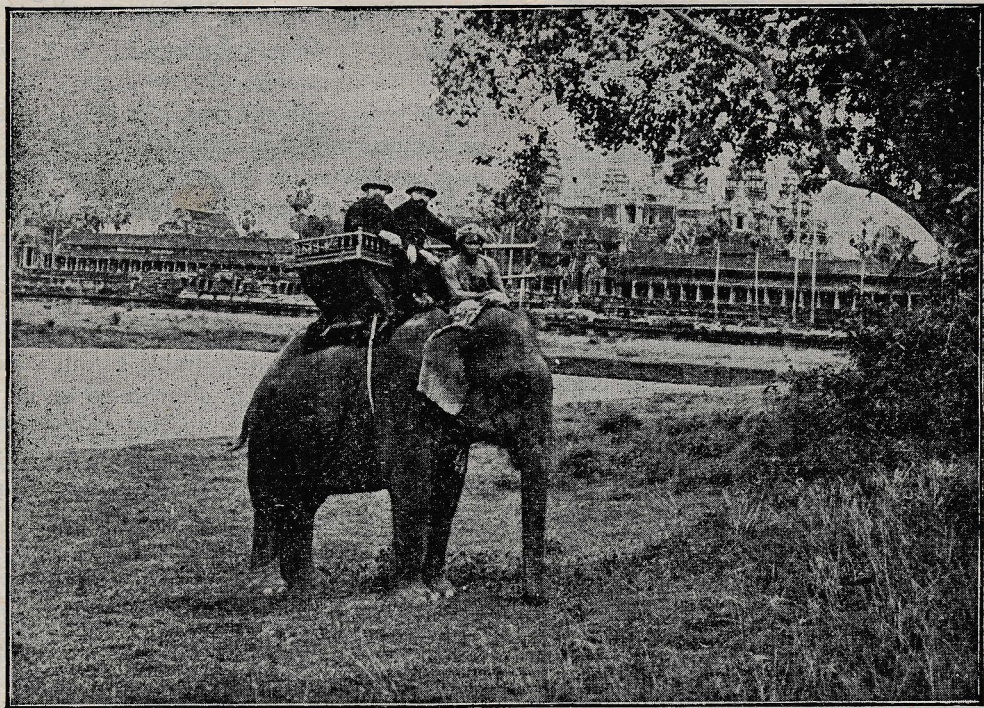
To leto je videlo popolen preporód salezijanskega delovanja v Indiji. Približno pred poldrugim letom je nadškof iz Pondichery (Pondičeri) razdelil svojo obširno nadškofijo na tri dele: Pondichery, South Arcot in North Arcot. Ta poslednji del je ponudil salezijanskim predstojnikom. Predstojniki so se branili, češ, da jim primanjkuje osebja, vendar so obljubili, da pošljejo koga, da si ogleda to pokrajino. Vlč. g. Ricaldone si je lansko leto ogledal to misijonsko pokrajino in predlagal, da bi salezijanci opustili misijon v Tanjore in Mylapor-u ter prevzeli ta nov misijon. Naš vrhovni predstojnik je predlog

sprejel in pred kratkim smo dobili brzojavko, ki nam je naznanila odhod naših sobratov iz omenjenih krajev, da se preselijo v Vellore, ki je središče nove misijonske pokrajine. Madraški nadškof je dodal tej misijonski pokrajini še tri župnije iz svoje nadškofije, tako da misijonska pokrajina North Arcot meji na Madras, glavno mesto Južne Indije. North Arcot ima 12 dobro razvitih župnij z lepimi cerkvami in obsega 12.825 km² z 2.055.594 prebivalci, med temi je 35.379 katoličanov.

Dne 27. maja preteklega leta je bila razdeljena škofija Krishnagar južno od omenjene

delovanja v Indiji je bil 10. maja t. l. V obednici našega novicijata v Shillong-u je bila zbrana četica misijonarjev pripravljenih na odhod. Razvil se je ganljiv poslovilen obred, skaterim sta se pričeli dve novi ustanovi v Indiji. Trije so bili določeni za škofijo Krishnagar med njimi tudi podadministrator škofije. Štirje (dva duhovnika in dva klerika) so bili določeni za Bombay, glavno mesto v zapadnem delu Indije, da tam prevzamejo zavod za dijake in vodstvo srednje šole; obenem začnejo priprave za zidavo obrtne in poljedelske šole.

V zameno za poslopja, ki so jih naši so-

Misijonarja na potovanju.

reke. Škofijo Dinajpur so si razdelili misijonarji milanskega zavoda. Škofija Krishnagar, ki je menda najrevnejša misijonska pokrajina v Indiji, ima komaj 6 misijonskih postaj s približno 6000 katoličani, in obsega 35.766 km z 6.994.640 prebivalci. Ker so ti deloma trdovratni hinduisti, deloma zagrizeni mohamedanci, je misijonsko delovanje zelo težavno. Ko je bil vlč. g. Rinaldi meseca januarja t. l. pri sv. očetu, ga je ta takorekoč primoral, da prevzame to škofijo in g. Rinaldi kot veren sin čast. don Bosca, je ustregel želji sv. očeta.

Pomemben dan v zgodovini salezijanskega

bratje pustili v Tanjore, nam je Mylaporski vikar dal romarsko cerkev Matere božje v Bandel (Hoogly), ki je najznamenitejše svetišče v severnem delu Indije. Zgradili so ga portugalski trgovci l. 1599. ob reki Hoogly približno 17 km od Kalkute.

Še en nov zavod se bo še letošnje leto odprl v Indiji in sicer v Kalkuti. Dne 24. febr. t. l. je bilo kupljeno zemljišče, na katerem se bo dvignilo obširno poslopje za obrtne šole.

In tako imajo danes salezijanci v Indiji tri obširne misijonske pokrajine, zavod s šolami v Bombay-u, tiskarno, stolno župnijo in v krat-

kem óbrtno šolo v Kalkuti in romarsko cerkev v Bandelu.

Assamski misijon je sicer nekoliko obubožal, ker je moral poslati nekaj svojih misijonarjev v te nove pokrajine, a v prihodnji jeseni upajmo, da pride več novih misijonarjev ne samo za Assam ampak tudi za te nove ustanove.

* * *

To je v kratkih potezih razvoj salezijanskega delovanja v Indiji. Obilen je bil božji blagoslov in vidna pomoč in varstvo Marije Pomočnice, ki je prišla pred salezijanci sem v Shillong in jih je pozdravila ob njihovem prihodu. Po trudapolnem delu navdušenih misijonarjev, ki so se darovali Gospodu v blagor in zveličanje duš, po gorečih molitvah in denarnih žrtvah neštetih sotrudnikov in prijateljev don Boscovich naprav smo videli v Indiji čudovit napredek.

Dragi rojaki, ne zaostanite za drugimi narodi, v katerih je sedanji papež misijonar znal zanetiti ogenj navdušenja za katoliške misijone! Podpirajte naše misijone, darujte zanje svoje trpljenje, svoja dobra dela in svoje molitve! Mladičji, ki čutite v sebi klic Gospodov žrtvujte, svojo mladost, svoje življenske sile misijonskemu delovanju!

Naj končam le vrstice z besedami č. g. Ricaldonija. Mudeč se na vizitaciji, je pisal vlč. g. Rinaldiju pismo, ki ga je zaključil s temi besedami: „Kdorkoli pride sem na Vzhod (Indija, Kitajska in Japonska), če ima le malo iskrico ljubezni božje v svojem srcu, se mu mora izviti iz dna srca vzklik: *Pridite in rešite te naše zapuščene brate in prinesite jim luč resnice; žrtvujte za ta vzvišen namen misijonarje in obilnih sredstev!*”

Te besede vsebujejo program, ki kaže našemu misijonskemu udejsvovanju pot v bodočnost. Marija Pomočnica naj ga blagoslovi!

POROČILO IZ PALESTINE.

8. febr. 1928.

Vlč. g. urednik!

Danes par besed o žalostnih razmerah v Sveti deželi in pa, kako je prišlo do takih razmer.

Kakor znanó, sò najvažnejši in najzanimivejši kraji Sv. dežele v razkolniških rokah. Čuvajo jih takozvani grški menihi, ki so pa po narodnosti večinoma Egipčani, Sirci ali Palestinci. To sò ljudje skrajno nevedni, nevoščljivi in nasilni. Ubogajo slepo svoje vodje vselej,

kadar je treba nastopiti proti katoličanom; pa tudi med sabo se kaj radi zlasajo, zlasti menihi različnih sekt n. pr. Grki, Armenci, Kopti itd.

Kdor pride v cerkev, vidi po kotih zamazane, raztrgane, razkuštrane postave z divjim izrazom v očeh, ki tulijo v arabskem jeziku nekaj petju podobnega. Stojé na preprogah in gorje, če stopi nanje katoličan; kajti katoličane smatrajo za manj vredne ljudi, kojih noga bi oskrunila njihove smrdljive cunje. Na Vzhodu namreč pogrnejo preprogo ali pa obesijo preprogo na zid v znak nedotakljive lastnine. Take preproge so nepremagljiva podlaga vseh lastninskih pravic resničnih in krivičnih, glavno je da je preproga razpeta.

Pa kako je prišlo tako daleč? Z zvijačo, tatvino in nasiljem.

V Jeruzalemu na kraju, kjer je bil obglavljen sv. Jakob, stoji lepa starinska cerkev, ki so si jo prisvojili razkolniki prav na slepárski način. Navidez se jih je nekaj spreobrnilo in zato so jim katoličani z veseljem prepustili znamenito cerkev. Toda kmalu so novi Judeži pokazali pravo lice: vrnili so se v razkolništvo in obdržali cerkev, ki je sicer še dobro ohranjena, le da jo brezbrizni razkolniki uporabljajo tudi v nesvete namene. V stranskih oltarjih so si napravili ležišča, da ondi ponoči spe.

Zgodovinsko se da dognati, da so sveti kraji latinska last. Listina iz 13. tega in 14. tega stoletja izpričuje, da so tedanji turški oblastniki dali frančiškanom dovoljenje, da smejo upravljati betlehemsko baziliko Rojstva in da jih ne sme nihče prisiliti, da bi odprli vrata. Ti zgodovinski dokumenti prav nič ne omenjajo, da bi za razkolnike veljala kaka izjema.

Grki seveda s tem niso bili zadovoljni in so napadli frančiškane. Vlada je radi tega določila na podlagi starih listin, da bazilika božjega groba pripada edinole „frankovskim“ redovnikom. Vse Evropejce latinskega obreda namreč še danes navadno imenujejo „Franke“. Določila je tudi, da smejo imeti le latinski redovniki vse tri ključe od velikih vrat. Sedaj pa imajo en ključ Grki, enega mohamendanci, in enega katoličani. V vratih so namreč tri ključavnice in morajo vsi skupno odpreti in zapreti.

Prav tako je vlada določila, da imajo frančiškani vse pravice v betlehemske baziliki in da razkolniki nimajo v njej ničesar iskati.

Po l. 1757. pa so se začele spletke, ki so privedle do sedanjega stanja.

Grki so dosegli, da smejo imeti svoj ključ od vrat pri „jaslicah“. S ključem v roki so seveda imeli vedno prost vhod in so jeli kar na svojo roko izvrševati bogoslužje. Na latinske slike in napise so natikali svoje preproge. Primorani so jih v začetku sicer odstranjevali, toda od svojih krivičnih zahtev le niso odnehali. Polagoma so s silo zasedli svete kraje, uničili zgodovinske slike, bogate mozaične stene poškodovali ali prebelili tako, da so danes le še žalostni ostanki nekdanje lepote ter nemo pričajo o podlosti krivoverskega fanatizma.

Evropske velesile stare in nove so sicer vedno z besedo posegale vmes, toda samih besed se tu nihče ne boji.

Najlepše bi bilo, da bi se ubogi, zapeljani razkólniki zedinili s katoliško cerkvijo. Toda kdaj se bo to zgodilo? Molimo zanje, naj se jih božje Srce usmili in jih privede v edino pravo cerkev, da bodo združeni z nami delovali za razširjevanje kraljestva božjega na zemlji. Takrat se ne bo treba več puliti za ničvredne cunje in preizkavati stare listine, v katerih je pisana pravica tega ali onega. Bog daj, da kmalu pride ta srečni trenutek!

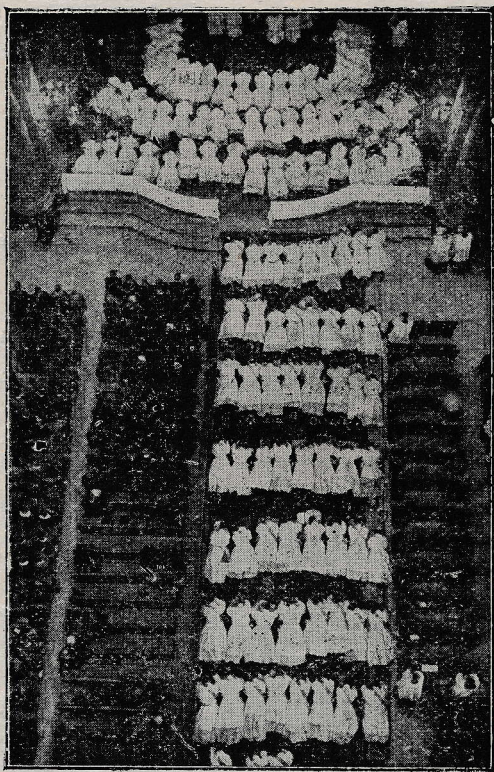
4. marca 1928.

Slovesno razploženi smo se ustavili na veliki četrtek pred dvorano „zadnje večerje“. Ta dan je dovoljeno katoličanom, da smejo brezplačno posetiti ta sveti kraj, ki je tako tesno združen z najvišjimi skrivnostmi naše sv. vere.

Vstopili smo na štirioglato, tesno dvorišče pred dvorano zadnje večerje. Prišli smo na temen, nizek hodnik, poln smeti in nesnage. Na obeh straneh hodnika se vrste počrnela vrata, ki dajo kraju kaj nečedno lice. Po tleh čepe mohamedanske žene z razkritimi obrazi, ki pa so rumeno pobarvana in imajo na sebi mnoga znamenja. Pazijo na kričave otroke in zvedavo upirajo v nas oči. Tam iz ozadja se vali gost, dušec dim. Hočemo naprej po hodniku toda širok, suh, starikav Arabec z grdimi, srščimi brki nas ošvrkne s sovražnim pogledom in nam ukaže kot hišni gospodar, naj se takoj pobere-
mo, odkoder smo prišli, češ, da nimamo tu ničesar iskati. Radi ali neradi smo morali storiti po njegovi volji. Krenili smo na levo stran. Tu so vodile nerodne stopnjice do vrat dvorane „zadnje večerje“. Vstopimo. Tukaj opazimo policaje in mohamedanske duhovnike, ki stojijo bosi na preprogah. Od njih nas loči le železna

ograja in za ograjo je kraj zadnje večerje. Sedaj je mohamedansko svetišče in smemo prekorčiti ograjo le bosi.

Samo korak in smo približno na istem prostoru, kjer je Jezus umil noge apostolom, postavil najsv. Zakrament, posvetil nove duhovnike, napovedal, da ga bo Judež izdal in Peter zatajil; tukaj se je iz groba vstali Zveličar prikazal učencem pri zaprtih vratih, tu je položil neverni Tomaž roke v Gospodove rane, tu so apostoli pod vodstvom sv. Petra izvolili sv. Matija za

Lanska posvetitev šal. novomašnikov
v baziliki. Mar. P. v Turinu.

apostola, od tukaj je na binkoštni praznik stopil na plan sv. Peter in napolnjen z darovi sv. Duha prvič tako uspešno pridigal, da se je mahoma spreobrnilo 3000 Judov. Tukaj je bilo prvo zbirališče kristjanov. Dvorana zadnje večerje je bila mati vseh cerkva in do 4. stoletja škofijski sedež. Pozneje se je ta dvorana večkrat predelala in dobila naposled sedanjo obliko. Romarji so jo vedno obiskovali s svetim spoštovanjem in v starih potopisih najdemo često njeno ime.

L. 960. so hišo z dvorano zadnje večerje

porušili Mohamedanci skupno z Judi. Križarji so na njenem mestu postavili novo baziliko pod imenom „Sveta Marija na Sijonski gori“. V prvi polovici 13. stoletja je bila ta bazilika vnovič porušena. Pózneje so frančiškani dobili to mesto v svojo last in ondi zópet sezidali cerkev na mestu prejšnje podrte. V šestnajstem stoletju pa so Turki pognali frančiškane ter spremenili del cerkve v turško mošejo, v spodnjih prístorih pa napravili za turška stanovanja.

Zakaj so se Turki tako zanimali za ta sveti kraj? Neki Jud je raztrosil vest, da se pri dvorani „zadnje večerje“ nahaja grob kralja Davida, ki ga Turki zelo časte. Radi tega niso mirovali dokler niso pregnali frančiškane. Nekoč so vdrl

v samostan poleg dvorane in pomorili 12 redovnikov.

Danes je dvorana razdeljena v dva dela, ki po zidavi in po oknih močno spominjata na cerkev.

Kako sladki spomini so navdajali naše duše, ko smo stali na tako svetem kraju! Toda nismo se smeli predolgo muditi. Mohamedanci nas niso nič kaj prijazno gledali in policaj nas je opozoril, da je čas nataktniti čevlje in odriniti.

Večeralo se je, ko smo zapustili sveti kraj, kraj Gospodove ljubezni. V spomin sta nam prihajala apostola Peter in Janez, ki sta prav v takem času — ob večernam mraku — pripravljala obednico za zadnjo večerjo.

Med našimi izseljenci na Vestfalskem.

Znano je, da tam na Vestfalskem dela v rudokopih več tisoč Slovencev. Za njihovo dušno pastirstvo se zavzema zlasti vlč. g. Janez Kalan, bivši voditelj Marijinih družb v ljubljanski škofiji. Letos pa je o velikonočnem času deloval med njimi tudi salezijanec vlč. g. Anton Luskar iz našega zavoda na Rakovniku. Na našo prošnjo nam je po svoji vrnitvi podal sledeče poročilo o razmerah med ondotnimi našimi izseljenci in o svojem delovanju med njimi:

Pred 25 leti so prihajali nemški agenti v naše kraje ter vabili naše rojake v vestfalske rudokope, obetajoč jim vse mogoče dobrote: masten zaslužek, nešteto ugodnosti, kruha s sirovim maslom, gnatjo in klobasami v izobilju, prosta vožnja tja, ki se bo šele tam odtegnila od plače. Tako so jih izvabili res veliko število. Mnogi sô šli tja z nado, da si nekaj prislužijo in se vrnejo z lepim prihrankom v domovino. Res so si nekateri privarčevali več tisočakov, a prišla je vojska in prihranjeni denar je zgubil veljavo. Mnogo so trpeli naši izseljenci med vojsko in tudi še po vojski. Sedaj, ko imajo v Nemčiji zlato valuto, se je obrnilo nekoliko na boljše, vendar so še danes razmere take, da se naši rojaki tam le težko preživljajo in morajo biti zadovoljni, da jih na cesto ne vržejo. Res jih imajo radi, ker delajo pridno in so mirni, vendar je marsikateri dejal: „Oh, ko bi bil še enkrat mlad, bil bi pametnejši in bi nikdar ne

šel v tujino.“ Drugi je zopet dejal: „Ko bi doma tako delal kot tukaj, bi bilo vse drugače.“ Mnogi tarnajo, rekoč: „Nikoli še nismo toliko trpeli kot v teh jamah in nikoli nas niso tako priganjali k delu kot zdaj, ko Nemci tekmujejo z Angleži, kdo bo več proizvajal.“

Premogokopov je zelo veliko. Raztezajo se čez 16 ur na dolgo in 5 ur na široko. Kopljejo premog, iz katerega potem izločujejo razne pline, asfalt, benzol, terpentin, anilin, zaharin, barve, koks itd.

Trdijo, da je 20.000 Slovencev razkropljenih po teh pokrajinah, kjer so župnije s številnimi prebivalci večkrat samo pol ure narazen. Slovenci so pomešani med Nemci po vseh župnijah. Le v desetih je po 80 — 280, v par pa po 300 — 400 družin. Krajev, kjer so Slovenci, je čez 50. Pó nekd so organizirani. Imajo društva sv. Barbare in sv. Rožnega venca. Štiri taka društva imajo tudi prav dober pevski zbor. Po večini so dobri in verni in premnogim župnikom so v radost. Vendar je vmes tudi mnogo ósata: pa to ni nič čudnega, ker so prisiljeni delati v taki tovarišiji, da morajo biti res junaki, da ne podležejo slabim vplivom.

Moje deló med njimi je trajalo od 17. marca do 26. maja. Obiskal sem 40 župnij. Prišel sem navadno predpoldne v določeno župnijo, začel takoj z obiskovanjem posameznih družin, prigovaljal, spodbujal in vabil k pobožnosti. Po-

poldne sem to delo nadaljeval do tri četrt na pet. Pri tem so mi požrtvovalno pomagali blagi predsedniki društev, odborniki in tudi drugi velikodušni prijatelji, katerim naj ljubi Bog tisočero poplača. Ob petih sem imel pridigo, pete litanije in spovedovanje. Zjutraj sem spovedoval do osmih, potem je bila sv. maša s skupnim obhajilom in pridiga. Nato sem šel v drug kraj, ako razmere niso zahtevale daljšega bivanja v prejšnjem kraju.

Ves prosti čas sem porabil za obiske, brez katerih bi se mnogi pobožnosti ne udeležili kljub poslanim pismenim vabilom in oznanilom.

Žal, da se je te pobožnosti udeležilo komaj polovico naših rojakov; drugi so izostali z različnimi izgovori.

Zgledi nemških katoličanov so jim močna pobuda. V cerkvi se vedejo tako spoštljivo, da se jasno kaže globoka, živa vera. Med sv. mašo poje vse ljudstvo, staro in mlado. Vsi proslavljajo Gospoda svojega Boga. Sploh se nemški katolici odlikujejo po moški odločnosti in jasni opredeljenosti glede verskega prepričanja. V tem tiči njihova moč in poroštvo boljše bodočnosti. Lahko so za vzor tudi nam.

Praznovanje Marije Pom. kristjanov na Rakovniku.

Polovična vožnja nam je bila odbita. „Nič zato,” je rekel ta ali oni, tako se bo še bolj jasno pokazalo, da vleče Marija ne pa znižana vožnja.” Zdelo se je, da bo število romarjev mnogo manjše kakor navadno, toda ne: ljubezen do Marije je privlekla tudi tetos izredno število romarjev. Res, da nekateri, zlasti bolj oddaljeni, niso mogli priti; njihovo odsotnost so pa nadomestili bližnji, ki so prišli v nepričakovano obilnem številu. Dan 27. in 28. maja je zopet pokazal, kako veliko ljubezen uživa Marija Pom. kristjanov.

27. MAJ.

Že v soboto večer 26. maja je prišlo precejšnje število romarjev. V nedeljo dopoldne se je jelo število romarjev večati in je raslo uro za uro. Zvečer ob šestih, ko se je imelo začeti slavlje, je bilo že toliko romarjev, da so skoraj docela napolnili prostor pred lurško votlino.

AKADEMIJA.

Mrzlim dnevom je sledil topel dan. Hitra izpremema, kakor da tudi ozračje hoče po-

streči pobožnim romarjem in povečati veselje in slavnost! Nebó je bilo jasno, kakor ni bilo že davno poprej. In ta izpremema v ozračju je tudi ljubljance v obilnem številu privabila na Rakovnik.

Ob šestih je godba gojencev otvorila akademijo. Godbi so sledili govori, petje, deklamacije, razni prizori in dr., vse v čast Pomočnici kristjanov in v pozdrav blagim gostom, ki so od blizu in daleč prihiteli na Rakovnik, da počaste Marijô in se nasrkajo nove ljubezni in

Kip M. P. v Turinu, ki ga nosijo v procesiji 24. maja.

novega zaupanja. Bil je skrómen začetek, kateremu so sledile razne prireditve, ki so se tako-rekoč stopnjevale v zanimivosti in veličastvu.

VEČERNA POBOŽNOST.

Akademiji so sledile druge točke: govor, procesija, blagoslov, kinö-predstava.

O pol osmih je bil prostor pred votlino prenapolnjen z ljudstvom. Bil je kakor izpremenjen v svetišče. Mir kakor v cerkvi, zbranst in pobožnost.

Po polurnem govoru o Mariji je naenkrat zažarelo nebroj lučic. Vsa množica s prižganimi svečami se je uvrstila v sprevod in se med petjem, molitvijo in slóvesnim zvonjenjem začela pomikati od lurške votline proti Dolenjski cesti. Sprevod v večernem mraku je bil podoben svetli reki, ki se je počasi valovila po Rakovniški ulici, po Dolenjski cesti in potem proti svetišču, obžarjenem od čudovite razsvetljave. Kdo je mogel prešteti raznobarvne žarnice in balončke, ki so obsvitali pročelje svetišča in zavoda? Vsi so priznali, da tako veličastne razsvetljave še ni bilo na Rakovniku.

Vsa ta zunanost je vlivala v duše sladko ginjenje.

Ko se je množica po povratku procesije strnila v svetišču, se je ondi posvetila Mariji in prejela blagoslov z Najsvetejšim.

Cerkveni pobožnosti je sledila kino-predstava na dvorišču. Kazala je Marijino prikazovanje v Lurdu in Marijino kronanje v Ameriki. Mnogo romarjev še nikdar ni videlo kinö-predstave, zato je bilo zanje to nekaj izrednega.

PONOČI.

Svetišče je bilo vso noč natlačeno polno. Tu se je vrstilo molitev in petje in ni prenehalo notri do jutra. Posebno hvaležni so bili romarji za uro molitve od enajstih do dvanajstih, ki je bila nekaj drugačna kakor v minulih letih. Molitev je vodil duhovnik na prižnici. Zdajnzda jo je pretrgal s kratkim nagovorom, s katerim je poglobljal navzoče v premišljevanje in jim vzbujal pobožna čuvstva. Ura molitve se je skončala z začetkom praznika Marije Pomočnice kristjanov — točno ob dvanajstih.

28. MAJ.

Praznik Marije Pom. kristjanov! Na koliko čudovitih dogodkov spominja ta praznik! Ob teh praznikih je don Bosco najbolj živo obču-

til, da je Marija Pom. kristjanov začetnica in zaščitnica njegove ustanove. To so bili dnevi, ko je v posebni meri okušal dar in moč čudežev. Koliko čudovitih dogodkov o teh praznikih! Zato je praznik Marije Pom. kristjanov salezijanski družbi praznik posebnih spominov in tako svet in vesel, da to svetost in veselje skušajo vlitii tudi v srca sotrudnikov in prijateljev. Ta trud ni zaman. To je v polni luči pokazal tudi letošnji praznik.

DOPOLDNE.

Zgodaj zjutraj, o pol treh, sta začela dva duhovnika deliti sv. obhajilo. Razdelilo se je nad 3000 sv. obhajil. Med obhajanjem so se vrstile sv. maše. Ob petih je bila sv. maša pred Najsvetejšim. Daroval jo je msgr. Merhar. Po sv. maši je bil govor za sotrudništvo.

Ob pol desetih je bil drugi govor, ki ga je govoril župnik Janko Barle. Po govoru je v krasnem órnatu pristopil ptujski prošť dr. Žagar ter opravil pontifikalno sv. mašo. Domači zbor pevcev in pevk, pomnožen z delnim pevskim zborom sv. Jakoba in spremljan z mogóčnim orkestrom, je prav mojstrsko proizvajal veličastno Wagnerjevo mašo „Jubilate” in si pri vseh zaslužil priznanje.

Po pontifikalni sv. maši so se sotrudniki in sotrudnice zbrali pri lurški votlini k „salezijanski konferenci”. Voditelj sotrudništva jim je v polurnem govoru razložil smernice delovanja, jim podal sliko izvršenih del ter opisal, kaj še čaka. Mnogo se je že storilo, a mnogo še čaka.

POPOLDNE.

Približal se je vrhunec slovesnosti — procesija. Koliko ljudi se je zbralo na Rakovniku, je težko povedati. Po vesteh uslužbencev na cestni železnici se je samo s tramvajem pripeljalo več tisoč ljudi.

O pol štirih se je med slovesnim pritkavanjem začela procesija. Pomikala se je med gostim špalirjem gledalcev, ki so stali ob potih in na bližnjih travnikih. Procesija se je vršila v sledečem sporedu: Bandero Marije P. kr. — Oratorijanci z Rakovnika in Mladinskega doma — Gojenci Salez. zavoda — Godba gojencev z Rakovnika — Moška Marijina družba iz Križankov z zastavo — Moški — Marijine družbe z zastavami v sledečem redu: Rudnik, Brezovica, Ježica, Črnuče, Šmarje, Sostro, Dev. Marija v

Polju, Križanke, Sv. Peter, Uršulinska, Frančiškanska, sv. Jakoba — Gospe — Beloolečeni otroci — Pevci in pevke — Duhovščina — Kip Marije Pom. kr. Belooblečene gospodične — Gospodične iz Jozefinuma — Narodne noše (56 po štev.) — Godba bivših gojencev — Občinstvo.

Po povratku se je podelil blagoslov z Najsvetejšim najprej v cerkvi, nato na dvorišču.

Slavnost je zaključil koncert godbe bivših salez. gojencev.

* * *

Praznik Marije Pom. kristjanov vsako leto bolj jasno priča, da se češčenje Pomočnice kristjanov širi in oživlja, kar bo slovenskemu narodu v veliko časno in dušno korist.

Razno.

Vlč. g. msgr. Al. Merhar, predsednik salezijanskega sotrudištva obhaja letos 50 letnico svojega rojstva. Ob tej priliki mu v imenu salezijancev in vsega salezijanskega sotrudištva najiskreneje častitamo in prosimo Vsemogočnega, naj ga ohrani še dolgo vrsto let v prid kat. cerkvi, slovenskemu narodu in salezijanskim napravam.

SALEZIJANSKA KONFERENCA V DRAVOGRADU.

Dne 17. maja se je vršil v Dravogradu prvi sestanek salezijanskega sotrudištva, ob obletnici kronanja Marije Pomočnice kr. v Turinu. Milostljivi gospod inful. prošt Volbenk Serajnik je na prošnjo 42 podpisanih sotrudič in sotrudičnikov naprosil ravnatelja Marijanišča v Veržetu, da je temu sestanku predsedoval.

Že prejšnji večer je opravilo mnogo ljudi sv. spoved. Na praznik Vnebohoda pa je bila pontifikalna sv. maša s pridigo v cerkvi sv. Vida, ki jo je prenovilo in okrasilo ondotno salezijansko sotrudištvo, tako da jo ljudstvo naziva kar „salezijansko“ cerkev. In res je v njej na odličnem mestu slika turinske Marije Pomočnice ter ob njeni strani slika našega čast. ustavnika. Pri sv. maši sta pomagala asistirati dva sosedna gospoda župnika. Popoldne je bila v isti cerkvi dobro obiskana konferenca za sotrudištvo, blagoslov Marije Pomočnice, litanije in slovesni blagoslov z Najsvetejšim, ki ga je podelil ob asistenci sam milost. g. prošt.

V petek zjutraj je bila v isti cerkvi sv. maša za šolarje s kratkim nagovorom.

Na željo mil. g. prošta se je g. ravnatelj iz Veržeta javno zahvalil cenjenemu sotrudištvu za hvalevredni trud in požrtvovalnost ter ga spodbujal, naj še nadalje deluje v smislu na-

vodil čast. Janeza Bosca ter v prvi vrsti pomaga domačim dušnim pastirjem.

Za ta tako dobro uspeli sestanek sotrudištva gre v prvi vrsti najlepša zahvala mil. gosp. proštu, pa tudi obema g. župnikoma, ki sta tako požrtvovalno sodelovala. Marija Pomočnica naj vsem stotero pōplača!

SALEZ. BOGOSLOVNICA V TURINU.

Dne 13. V. 1928. so obiskali zibelko salezijanskih naprav, sal. zavod v Valdocco v Turinu trije visoki cerveni knezi iz Hrvatske: prevz. nadškof zagrebški dr. A. Bauer, prevz. knezoškof sobotški dr. Budanović in prevz. knezoškof djakovski dr. Aksamović. Nas, jugoslovanske bogoslovce tu v mednarodnem zavodu, je posetil prevz. nadškof zagrebški osebno. Prišel je nenadoma v nedeljo popoldne 13. maja. Prevz. si je ogledal zavod in se zanimal za vse podrobnosti. Posebno pozornost je obrnil tudi na tukajšnji praznični oratorij. Slovenci smo mu priredili kratek pozdrav in mu zapeli „Gor čez izaro“. Prevz. se je izrazil, da mu ta pesem izmed slovenskih najbolj ugaja. Blagovolil se je tudi fotografirati z nami v spomin na ta obisk. Pred odhodom nas je še blagoslovil in nato je šel na grob čast. Janeza Bosca v Valsaliče.

Nekaj dni pred tem obiskom smo imeli v svoji sredini tudi poljskega škofa dr. A. Novaka iz Przemysla, ki je prišel obiskat svoje rojake teologe, ki jih je 25 po številu. Dne 18. V. je bil tukaj tudi prevz. dr. Alex. Nicolescu škof iz Lugoša v Romuniji. Izrazil je željo, da bi imel rad salezijance čimprej tudi v svoji škofiji.

Te dni je bil naš gost prevz. nadškof iz Pueble (Mehika) dr. Vera, ki je stalen gost naše družbe. Salezijanci si štejemo v nemalo

čas, da moremo nuditi zatočišče visokemu izgnancu, ki trpi preganjanje zaradi sv. vere.

SLOV. LURŠKI ROMARJI V TURINU PRI MARIJI POM.

Letošnji slovenski lurški romarji so se nazaj grede 19. V. zjutraj ustavili tudi v Turinu, kjer so jih na kolodvoru sprejeli slov. salez. bogoslovci in jih odvedli v cerkev M. Pom. Tu so duhovniki opravili sv. mašo, naši slovenski bogoslovci pa so jim tačas zapeli na koru Mavov „Rožni venec“. Po maši je bilo skromno kosilce, pri katerem je eden izmed bogoslovcev pozdravil romarje in slovenski pevski zbor, ki so mu pomagali tudi Poljaki, je pa zapel „Gor čez izaro“ in Vodopivčeve „Žabe“, ki so romarje spravile prav v dobro voljo. Za sprejem se je zahvalil g. kaplan Šket. H koncu je prišel pozdravit goste tudi preč. g. Rinaldi, za kar se mu je zahvalil preč. g. dr. Zore. Žal, da je čas tako hitro potekel in romarji so morali brž na vlak, ki jih je odpeljal proti domovini.

PAZNIK M. P. V VALDOCCO V TURINU.

Tudi letos je imela Marija v Valdocco v Turinu sijajen triumf. Dan pred praznikom 23. V. zvečer je bila razsvetljava cerkve, ki je bila letos naravnost čudo električne luči. Nad 4000 žarnic v različnih barvah je bilo prav umetniško razstavljenih na kupoli, zvonikih in pročelju. Vrste teh lučic so lepo poudarjale jasne linije renesančnega sloga, v katerem je zidana cerkev. Na cesti in trgu pred svetiščem pa se je zbrala ogromna množica ljudi, ki se je divila blestemu sijaju Marijinega doma in spremljana od godbe pela Marijine pesmi, navdušeno vzklikala in burno ploskala.

Na praznik sam 24. maja so se v baziliki od ranega jutra do poldne opravile neštevilne sv. maše. O pol osmi uri je opravil sv. mašo kardinal Gamba, nadškof turinski. Ob 10 ih je bila pontifikalna sv. maša z govorom. Vse dopoldne pa se je valila velikanska masa ljudi noter in ven iz lepo okrašene cerkve.

Ob sedmih zvečer se je začela procesija, ki je trajala nad dve uri. Naval ljudstva je bil velikanski. Vendar procesije so se udeležili le sal. zavodi in različna moška in ženska društva

kakor tudi nekatere turinske župnije. Ostali pa so tvorili gost špalir ob vsej dolžini procesije. V procesiji se je zbralo nad 200 zastav in bander. Nad 50 banderc je bilo iz vseh različnih delov sveta, kjer delujejo salezijanci. Tako je bila tudi Jugoslavija zastopana z dvoglavi belim orlom na ljubkem bandercu, ki ga je nosil eden izmed bogoslovcev. Procesije se je udeležilo tudi pet škofov in turinski kard. Gamba, ki je šel tik pred autom, na katerem je stal kip M. Pomočnice ves v cvetju in lučkah. Auto so porivali možje in fantje. Vse ulice, kjer je šla procesija, so bile lepo okrašene in razsvetljene. Kjerkoli se je pojavil kip M. Pomočnice, so zaploskale trume, ki so stale ob procesiji in padle na kolena, da počaste mogočno zaščitnico.

Ko se je voz s kipom vrnil pred baziliko, je le-ta zopet zažarela v tisočeri lučkah; ves trg nabit od ljudstva je znova zaploskal in pozdravil Marijo z gromovitimi klici. Nato so godbe zaigrale Marijino himno, ljudstvo je zapelo in razvnelo se je navdušenje, da je visoko pod zvezdno nebo zadonela Marijina slava. — Kip M. Pomočnice je izginil v cerkev in takoj nato se je pojavil na pragu kardinal z Najsvetejšim. Zadonela je srebrna tromba in vsa šumeča množica, prevzeta od svetega navdušenja, je v hipu umolknila in se sklonila, da sprejme blagoslov nebeškega Kralja. Zopet je izginil kardinal z Najsv. v cerkev.

NOVA SAL. NASELBINA V JUGOSLAVIJI.

Dne 18. junija so salezijanci slovesno prevzeli oskrbo in vodstvo romarske cerkve v Razkrižu v Medžimurju, dve uri od Veržeja. Poveril jo jim je zagrebški nadškof dr. Anton Bauer. Novi salezijanski naselbini, ki šteje zaenkrat samo še duhovnika, želimo obilo uspeha in božjega blagoslova.

MEDNARODNA SALEZ. BOGOSLOVNICA V TURINU.

Šol. leto zaključijo letos zadnjega junija. Sledile bodo duh. vaje in 8. julija bo posvečenje novomašnikov, ki jih bo okrog 60. Slovenec bo samo eden in sicer Anton Klemenšek iz Solčave, ki bo imel novo mašo na Solčavi dne 22. julija. Všč. novomašniku iskreno častitamo.

**Stroški za Sal. vestnik znašajo letno 10. Din.
Uredništvo in upravnništvo na Rakovniku v Ljubljani.**

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja.)

Dijakinja. Radi jasnosti navedem dobesedno Vaše vprašanje. „Voditelj zadnjih duhovnih vaj nam je v govoru o peklu rekel, da je ogenj v peklu pravi ogenj, dočim sem čula nekoč razlago, da peklenški ogenj ni pravi ogenj ampak le pekoča vest. Kdo ima prav?

Glede pekla moramo razločevati to, kar uči sv. cerkev kot versko dogmo, ki jo mora vsak trdno in neomajno verovati, ako se noče pregrešiti z grehom krivoverstva in to, kar je sicer gotova resnica, ki jo učijo splošno cerkveni učniki, ki jo pa vendar sv. cerkev ni proglasila za versko dogmo.

Verska resnica je, da je pekel, kjer bodo **večno trpeli** oni grešniki, ki so umrli nespokorjeni v stanju smrtnega greha.

• Kakšno bo to trpljenje? Vera nas zopet uči, da bodo pogubljeni oropani gledanja božjega in vseh onih dobrot, ki jih bodo uživali izvoljenci v nebesih.

To, da pogubljeni ne bodo gledali Boga, bo zanje tako strašna muka, da presega vse naše pojmovanje. V tem življenju ne moremo tega doumeti, kako more duša tako strašno trpeti, ker je oropana gledanja božjega, toda po smrti bo duša jasno spoznala, da je Bog njen poslednji cilj, kamor teži z vso svojo bitnostjo; hotela bi se pogrezniti v morje neskončne Lepote in Dobrote, toda greh bo zijał kot nepremostljiv prepad med dušo in Bogom, kar bo duši vso večnost povzročalo neizmerno bol.

Poleg te najstrašnejše kazni bodo pogubljeni trpeli v peklu tudi čutne kazni. Tako nas uči sv. evangelij, ki imenuje pekel ječo, kraj teme in trpljenja, jezero ognja, itd. vendar o čutnih kazni sv. cerkev ni ničesar določila kot versko dogmo.

Iz sv. pisma vemo, da je v peklu tudi ogenj. Toda ali je ta ogenj pravi ogenj ali pa le pekoča vest?

Dasi sv. cerkev ni v tem ničesar dogmatično določila, vendar cerkveni učniki tako splošno trdijo, da je ogenj v peklu pravi ogenj, da bi bilo za vernega kristjana predržno se upirati tej resnici. Neki duhovnik v Mantovi je leta 1890. vprašal v Rim, kako naj postopa z grešnikom, ki taji, da je v peklu pravi ogenj. Odgovor se je glasil tako, da naj se ta grešnik primerno poduči, ako pa trdovratno ostane pri

svoji trditvi, naj se mu odkloni odveza. Sicer ta odgovor še ne obsega dogmatične odločitve, vendar je velikega pomena v presojevanje tega vprašanja.

Torej: gotovo je, da je v peklu pravi ogenj, dasi tega sv. cerkev ni proglasila za versko dogmo. Ta ogenj ni tak, kakršen je naš ogenj, ustvarjen človeku v korist, ampak tak, kakršnega je ustvarila božja pravičnost, da z njim kaznuje greh.

Voditelj duhovnih vaj je imel tedaj popolnoma prav. Ona razlaga pa — ako se je v resnici tako glasila, kakor pišete — se opira le na mnenje nekaterih maloštevilnih cerkvenih očetov, ki so v resnici tako učili, mnenje, ki ga je pa cerkveni nauk splošno odklonil.

Sicer pa moramo glede pekla bolj gledati, da vanj ne pademo, kakor pa premišljevat, kakšen ogenj muči v njem pogubljene. Radovedno razglabljanje o tem predmetu malokdaj rodi dobre sadove.

N. N. Vaše vprašanje se glasi: „Ali je veljavna sv. maša, ako pridem v cerkev šele po darovanju? Ali moram biti pri drugi maši?”

Na to Vam odgovarjamo: Prav bistveni del presv. daritve je sicer od povzdigovanja do zauživanja, vendar cerkvena zapoved zahteva, da smo ob nedeljah in zapovedanih praznikih pri **celi** sv. maši t. j. od samega začetka do končnega blagoslova. Zamuditi oziroma opustiti po lastni krivdi del sv. maše je vedno greh in sicer mali greh, ako se opusti neznamen del sv. maše, smrten greh pa, ako se opusti važen oziroma daljši del sv. maše. Splošno sodijo moralisti, da je velik greh po lastni krivdi opustiti ves prvi del sv. maše z darovanjem vred. Ako pa kdo pride k maši tik pred darovanjem in je potem pri sv. maši do konca, nima smrtnega greha,

Iz tega sledi, da nimajo prav tisti, ki pravijo: „Da le pridem k maši za evangelij ali tik pred darovanjem, pa je dobro.” Ni dobro, ne! Res je, da nimajo smrtnega greha; imajo pa zato mali greh, ki je tudi veliko zlo in se bo treba pokoriti zanj na tem ali na onem svetu. Edino pravilno je priti k sv. maši pravočasno, t. j. ob samem začetku.

Ako ste prišla prepozno k sv. maši po lastni krivdi ali pa tudi brez lastne krivde, ste **dolžna** zamujeni del nadomestiti, ako Vam je to mogoče

grez velike nepravilike. Dolžna ste pa pod smrtnim grehom, ako ste prišla v cerkev šele po darovanju; t. j. če ste zamudila znaten del sv. maše, pod malim grehom pa, ako je zamujeni del manjši.

Š. v T. „V čem in kako nam koristi raba blagoslovljene vode in drugih zakramentalov.”

Odgovor. Kaj so zakramentali, nas uči katekizem. Raba zakramentalov je bila od nekdaj v navadi v katoliški cerkvi in ni čudo, saj nam prinašajo premnoge koristi v dušnem pa tudi v časnem oziru.

Tako nam pobožna raba blagoslovljene vode zadobi odpuščenje malih ali odpustljivih grehov, nas varuje pred zalezovanjem hudobnega duha, ter nam podeljuje tudi časne dobrote, kakor telesno zdravje, rodovitnost na polju, varstvo pred raznimi nevarnostmi, škodami, i. t. d.

Zakramentali imajo svojo moč po priprošnji sv. cerkve, zato se morajo natančno tako rabiti, kakor se glasijo njeni predpisi n. pr. za blagoslavljanje, posvečevanje i. t. d.

† Ivan Lušina.

Dijaški konvikt na Rakovniku je v letošnjem šol. letu zgubil najboljšega gojenca in izredno marljivega učenca Ivana Lušina.

Že doma pri starših v Borovnici, se je odlikoval s svojim lepim vedenjem med svojimi tovariši, ko pa je prišel v naš zavod, je postalo njegovo obnašanje vzor vsem součencem, tako v zavodu, kakor tudi v šoli. Komaj trinajst let star je že globoko spoznal dolžnosti, ki jih mora vršiti učenec, ki stopi v gimnazijo, da bo s pridom zajemal iz tega vira učenost in krepot.

Zdelo se je, da je odložil od sebe vse, kar je bilo dotlej še otroškega na njem, da bi se tem lažje posvetil le svojim dolžnostim. Njegov trud ni bil zastonj: očitiden je bil uspeh pri vsaki konferenci in upravičeno je bilo naše upanje, da nam bo ob koncu leta pokazal same odlične rede.

Toda božji sklepi so bili drugačni. Že od doma je prinesel kal bolezni, ki se je tu nenadoma razvila. Začel ga je boleti vrat in vsled tega je moral v posteljo. Obnovilo se je staro vnetje slepiča, prepeljan je bil v bolnico in operiran, vendar zanj ni bilo več rešitve.

Če je res, da je smrt podoba življenja, tedaj moramo reči, da je bilo življenje našega gojenca sveto, kajti sveta je bila njegova smrt.

V torek zjutraj pred Velikonočjo je bilo. Ivan je ležal na bolniški postelji in pri njem je stala usmiljenka. Njegova duša je začutila božjo bližino in pogled mu je splaval v daljavo. „Zdaj bom pa umrl,” je rekel čez nekaj časa sestri usmiljenki. Prosil jo je naj moli z njim, da se dostojno pripravi za pot v večnost. Očenaš se je vrstil za očenašem, vzdihljaj za vzdihljajem, potem še nekaj očenašev po namenu sv. očeta za odpustke. Zadnja beseda mu je zamrla na posinelih ustnicah, srce je nehalo utripati, njegova duša pa je pohitela v naročje svojega Stvarnika.

Vest o njegovi nagli smrti je pretresla njegove predstojnike in tovariše. Splošno mnenje vseh je bilo, da je naš konvikt izgubil angela, a pridobil priprošnika v nebesih.

Nova knjižica.

Glasnik presv. Srca Jezusovega je izdal zopet drobno (64 strani) toda pomembno knjižico z naslovom: „**Duhovniški poklici**”. V njej se razpravlja o vzvišenosti duhovniškega poklica, o moči in oblasti, ki jo ima duh. kot namestnik božji in o njegovem blagonosnem delovanju. Knjižico toplo priporočamo. Naroča se pri Glasniku presv. S. J. Zrinjskega ul. 9 Ljubljana. Cena 5 Din, po pošti 6 Din (2.50 lir, 1 šiling).